

Arrest

nr. 62 170 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten D.W.A.
geboren te Mogadishu , op (in) X
van nationaliteit te zijn : Somalië(Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat Zweden met toepassing van artikel 4(5) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 instemde met de terugname van de betrokkene met het oog op het verder zetten en afronden van de werkzaamheden ter bepaling van de Lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene vroeg op 11.01.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel vroeg in Malta (25.06.2005) en Zweden (06.03.2007). Tijdens zijn verhoor beaamde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij in maart 2007 van Malta naar Zweden reisde, in februari 2008 van Zweden naar Nederland en vervolgens vandaar naar België op 10.01.2011. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. De Maltese instanties meldde op 31.01.2011 dat de betrokkene niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn door de Zweedse instanties aan Malta werd overgedragen, wat betekent dat Zweden de verantwoordelijke Lidstaat werd. Op 01.02.2011 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Zweedse instanties, die op 03.02.2010 op grond van artikel 4(5) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. Dit betekent dat Zweden de betrokkene overneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de Lidstaat, die uiteindelijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dat de Zweedse instanties alsnog zouden besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 verantwoordelijk blijken is niet uitgesloten.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat het het centrum van Europa is, hij naar eigen zeggen in de andere Lidstaten niet werd aanvaard en in België hoopt hulp te krijgen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We wijzen erop dat de Zweedse instanties instemden met het afronden van de bepaling van de verantwoordelijke Lidstaat.

Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal, indien Zweden verantwoordelijk zou blijken te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, door de Zweedse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Zweden kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Zweden kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Zweedse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zweden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Een ver familielid van de betrokkene zou in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en de Zweedse autoriteiten met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 4(5) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk zijn voor het afronden van de

werkzaamheden ter bepaling van de Lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980) en schending van artikel 20 e) van de Europese Verordening Dublin II Aangezien artikel 20 e) van de Dublin II Verordening bepaalt dat : “...de beslissing [tot teruggave] wordt gemotiveerd In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in de lidstaat moet melden. Aangezien dat de Dublin II Verordening directe werking heeft in België; Aangezien de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld op welke termijn de overdracht van verzoeker naar Zweden zal plaatsvinden noch (gebeurlijk) waar en wanneer hij zich in de lidstaat moet melden; Dat de bestreden beslissing dan ook de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt die voorzien is zowel in de Belgische wetgeving als in de Dublin II verordening zelf;”

2.1.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 20 e van de Verordening nr. 343/2003, dat luidt:

“e) De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.”

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet vermeld op welke termijn de overdracht naar Zweden zal plaatsvinden. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat de beslissing werd genomen in toepassing van artikel 4.5 van de Verordening nr. 343/2003. De terugname van asielzoekers in toepassing van art. 4.5 van de Verordening nr. 343/2003 geschiedt overeenkomstig de bepalingen van artikel 20 van voormelde verordening, dewelke het volgende bepaalt: “d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Een eenvoudige lezing van artikel 20 van de Verordening nr. 343/2003 laat toe vast te stellen dat de terugname gebeurt binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat op 10 februari 2011 een bijlage 10bis ‘Laissez-Passer’ werd opgesteld waarop in toepassing van artikel 20 van de Dublin verordening 343/2003 de datum wordt vermeld waarbinnen de vreemdeling zich bij de autoriteiten van de verantwoordelijke staat, Zweden, moet aanmelden. Er valt geenszins in te zien hoe het enkele feit dat deze termijn niet zou zijn vermeld in de bestreden beslissing tot een motiveringsgebrek zou leiden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel dient te worden opgemerkt dat voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Verordening 343/2003 door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer de verzoekende partij aantoont dat die miskenning haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149 347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (RvS 23 april 2009, nr. 192 577).

Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Verordening 343/2003. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Verordening 343/2003 in haar individuele geval, zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961) en art. 3.2 van de Dublin II Verordening. Door de betreden beslissing zal verzoeker terug worden gestuurd naar Zweden. Zweden heeft zich echter nog niet formeel uitgesproken waar hij met quasi zekerheid zal worden teruggestuurd naar zijn thuisland Somalië. In zijn thuisland woedt tot op heden een oorlog die gepaard gaat met bomaanslagen, vervolgingen, folteringen. Zo blijkt uit een recent rapport van Human Rights Watch dat nog altijd veel inwoners het slachtoffer zijn van het geweld tussen de regering en de rebellen, dat er nog altijd veel onschuldigen vallen in de strijd tussen religieuze groeperingen. Verzoeker heeft in functie van bovenvermelde steeds persoonlijke argumenten naar voor gebracht waaruit de vrees op persoonlijke vervolging blijkt. Door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken maakt België zich dan ook schuldig op een indirecte wijze aan het verbod op refoulement en daarmee schendt zij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Dublin II Verordening. In plaats van de bestreden beslissing diende België de asielvraag zelf te behandelen.”

2.2.2. De bestreden beslissing betekent geenszins dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Somalië, doch wel naar Zweden dewelke in toepassing van artikel 4.5 van de Dublin verordening 343/2003 teneinde de bevoegde lidstaat aan te duiden die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeker asielaanvraag. Artikel 4.5 van de Dublin verordening 343/2003 bepaalt immers: *“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.”*

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). Onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest van 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”*. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu, zoals hoger opgemerkt, verzoeker enkel naar Zweden wordt teruggebracht. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674, ...).

Verzoeker toont evenmin aan dat er gronden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische asielinstanties met toepassing van art. 3.2 van de Verordening 343/2003. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze aan verzoeker het verblijf geweigerd met

bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de te zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC